

UZASADNIENIE

T. W., w pozwie skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K., domagała się sprostowania świadectwa pracy wydanego powódce w dniu 1 grudnia 2014r. w ten sposób, aby w punkcie 4. 1) wskazującym na liczbę niewykorzystanych dni urlopu za lata 2014 i poprzednie – liczby 37 dni niewykorzystanego urlopu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w świadectwie pracy wydanym jej w dniu 1 grudnia 2014r. liczba dni urlopu niewykorzystanego za 2014 oraz lata poprzednie to 12. Powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy i wskazanie prawidłowej liczby, czyli 24. Pozwana w odpowiedzi z dnia 11 grudnia 2014r. odmówiła sprostowania świadectwa pracy, a pismo w tej sprawie zostało doręczone pełnomocnikowi powódki w dniu 22 grudnia 2014r. Jednocześnie powódka, która złożyła pozew o sprostowanie świadectwa pracy w dniu 31 grudnia 2014r., wniosła o przywrócenie jej terminu do jego złożenia z uwagi na trudne wydarzenie życiowe uniemożliwiające jej normalne funkcjonowanie. Mianowicie w dniu 28 grudnia 2014r. umarł jej brat. Ponadto, powódka wskazała, że zapisy karty urlopowej dołączonej do pisma pozwanej odmawiającego sprostowania świadectwa pracy nie odpowiadają rzeczywistości stanowi oraz że przysługiwał jej urlop jeszcze z okresu zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy, który został wykorzystany w ramach zatrudnienia w pozwanej spółce. Łączna ilość dni niewykorzystanego urlopu po zakończeniu stosunku pracy wynosi jej zdaniem 37 dni. Podczas informacyjnego przesłuchania na rozprawie w dniu 22 stycznia 2016r. powódka, uzasadniając dodatkowo swój wniosek o przywrócenie terminu do złożenia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, wskazała, że po śmierci brata w dniu 28 grudnia 2014r. (niedziela) w poniedziałek w dniu 29 grudnia 2014r. załatwiała wszystkie sprawy pogrzebowe, w związku z czym pozew złożyła dopiero w dniu 30 grudnia 2014r.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia pozwu o sprostowanie świadectwa pracy, a w przypadku przywrócenia ww. terminu, o oddalenie powództwa jako bezpodstawnego i umorzenie postępowania. Ponadto, wniosła też o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 79-83 - odpowiedź na pozew podpisana bezpośrednio przez członków zarządu pozwanej spółki).

W uzasadnieniu wskazano, iż powódka uchybiła dwóm terminom określonym na wnioskowanie o sprostowanie świadectwa pracy: pierwszy termin dotyczył zgłoszenia wniosku do pracodawcy, a drugi termin dotyczył zgłoszenia do Sądu. Ponadto, pozwana podniosła, że właściwie dokonała ona rozliczenia urlopu powódki, przyjmując wymiar 26 dni w roku kalendarzowym i rozliczając zgodnie z kartą urlopową. W wyniku dokonanych rozliczeń, do wykorzystania na dzień 30 listopada 2014r. powódce pozostało 12 dni urlopu wypoczynkowego, za który powódce wypłacono ekwiwalent. Ponadto, wskazała, iż w wezwaniu do zapłaty wraz z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy powódka żądała sprostowania świadectwa pracy o 12 dni, czyli wskazania łącznie 24 dni, natomiast w pozwie żąda sprostowania poprzez dokonanie wpisu łącznie o 37 dniach urlopu niewykorzystanego za 2014r. i lata poprzednie. Poza tym pozwana podniosła zarzut przedawnienia wobec ewentualnych wyliczeń w okresie dłuższym niż 3 lata wstecz.

Na rozprawie w dniu 21 września 2016r. pełnomocnik powódki sprecyzował powództwo, wskazując, iż powódka domaga się w tym postępowaniu sprostowania świadectwa pracy poprzez zaznaczenie w pkt 4. 1) liczby dni urlopu niewykorzystanego za lata 2014 i poprzednie – 36, a nie 37 jak wskazano w pozwie. Ponadto, wskazał, iż powódka nie domaga się w tym postępowaniu ekwiwalentu za urlop (k. 226).

Pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od dnia 1 listopada 2009r. do dnia 30 listopada 2014r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku szefa produkcji.

T. W. stała się pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na podstawie art. 23(1) k.p., przejęta z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w której to spółce pracowała ona od dnia 1 lutego 1992r.

Niesporne, a nadto dowód: umowa o pracę z dnia 1.11.2009r. – k. 1 akta osobowe powódki, przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej – A. S. za stronę pozwaną – k. 226-228.

W dniu 20 sierpnia 2014r. T. W. otrzymała od pracodawcy wypowiedzenie zmieniające ze skutkiem na dzień 30 listopada 2014r. W wyniku odmowy przyjęcia nowych warunków pracy, z ww. dniem rozwiązał się jej stosunek pracy.

Niesporne, a nadto dowód: wypowiedzenie zmieniające z dnia 20.08.2014r. - akta osobowe powódki, świadectwo pracy z dnia 1.12.2014r. – akta osobowe powódki.

W dniu 1 grudnia 2014r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wystawiła T. W. świadectwo pracy.

Niesporne, a nadto dowód: świadectwo pracy z dnia 1.12.2014r. – akta osobowe powódki.

W punkcie 4. 1) wskazano, iż w okresie zatrudnienia pracownik: wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 12 dni (96:00 godzin), za niewykorzystany urlop za 2014r. w wymiarze 12 dni (96 godz.) został wypłacony ekwiwalent pieniężny.

Niesporne, a nadto dowód: świadectwo pracy z dnia 1.12.2014r. – akta osobowe powódki.

Świadectwo to zostało doręczone T. W. w dniu 1 grudnia 2014r.

Dowód: świadectwo pracy z dnia 1.12.2014r. – akta osobowe powódki.

W piśmie z dnia 5 grudnia 2014r. T. W., za pośrednictwem pełnomocnika, zawnioskowała o dokonanie sprostowania świadectwa pracy z dnia 1 grudnia 2014r. poprzez wskazanie prawidłowej liczby dni niewykorzystanego urlopu – winno ich być 24, a nie jak wskazano 12. Pismo to wpłynęło do pracodawcy w dniu 10 grudnia 2014r.

Dowód: wniosek z dnia 5.12.2014r. – k. 12 i 47.

Pismem z dnia 11 grudnia 2014r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. odmówiła sprostowania świadectwa pracy, wskazując, że żądanie jest bezprzedmiotowe.

Dowód: pismo z dnia 11.12.2014r. – k. 13-14.

Pismo to T. W. (do rąk jej pełnomocnika) otrzymała w dniu 22 grudnia 2014r.

Niesporne, a nadto dowód: potwierdzenie odbioru – k. 48v.

W dniu 28 grudnia 2014r. zmarł brat T. J. W..

Dowód: odpis skrócony aktu zgonu – k. 98.

Pozew o sprostowanie świadectwa pracy T. W. nadała osobiście w urzędzie pocztowym w dniu 30 grudnia 2014r.

Dowód: koperta – k. 20a.

Podczas zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. T. W. przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni w roku kalendarzowym.

W roku ustania stosunku pracy z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. T. W. przysługiwało 24 dni urlopu (proporcjonalnie).

Niesporne

Po rozwiązaniu umowy o pracę T. W. wypłacono ekwiwalent za 12 dni urlopu wypoczynkowego.

Niesporne

W odrębnym postępowaniu T. W. domaga się zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Niesporne

W (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. fakt korzystania przez pracowników był odnotowywany w kartach urlopowych. Wynikał też z Zestawień czasu pracy. Pracownicy przed pójściem na urlop składali wnioski urlopowe, które pracodawca przechowywał tylko za ostatni rok pracy z uwagi na ewidencjonowanie faktu korzystania z urlopów w kartach urlopowych. Po pracowników w trybie art. 23(1) k.p. z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. udzielała im urlopów wypoczynkowych za rok 2009, w którym nastąpiło przejście zakładu pracy.

Dowód: przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej – A. S. za stroną pozwaną – k. 226-228, zeznania świadka E. M. – k. 203-204, karta urlopowa – k. 18, Zestawienia czasu pracy – k. 127v-158, wnioski urlopowe za 2014r. – akta osobowe powódki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o sprostowanie świadectwa pracy podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 97 § 2 (1) k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Powódka w pozwie wniosła o przywrócenie terminu do wystąpienia do sądu z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy. Terminowi temu uchybiła bowiem o 1 dzień. Pozwana spółka w odpowiedzi na pozew zarzuciła dodatkowo powódce, iż uchybiła ona terminowi wystąpienia z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy.

W ocenie Sądu powódka dochowała terminu 7 dni przewidzianego na zwrócenie się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. Niespornie otrzymała ona świadectwo pracy od pracodawcy w dniu 1 grudnia 2014r., zaś pismo, w którym zwróciła się o sprostowanie świadectwa pracy sporządzono w jej imieniu w dniu 5 grudnia 2014. Fakt, iż pismo do wpłynęło do pracodawcy dopiero w dniu 10 grudnia 2014r. (w 9-tym dniu od otrzymania świadectwa pracy) nie ma w ocenie Sądu znaczenia. Istotna jest bowiem data wystąpienia przez pracownika z powyższym wnioskiem, natomiast data dotarcia przesyłki pocztowej z wnioskiem do pracodawcy, zwłaszcza pracodawcy, którego siedziba mieści się w innym mieście aniżeli miejsce zamieszkania pracownika nie powinna mieć znaczenia. Przesyłka taka mogłaby również być awizowana, a w takiej sytuacji wniosek o sprostowanie świadectwa pracy dotarłby do pracodawcy po upływie okresu znacznie przekraczający 7 dni od momentu otrzymania świadectwa pracy. Podobnie odnośnie terminu przewidzianego w art. 112 § 1 k.p. (w zakresie obowiązku odrzucenia sprzeciwu w terminie 14 dni od jego wniesienia) wypowiedział się Sąd Najwyższy, wskazując, że dla zachowania tego terminu wystarczające jest w tej dacie sporządzenie pisma odrzucającego sprzeciw od kary porządkowej i wysłanie pisma w tym przedmiocie pracownikowi (wyrok z dnia 19 lutego 1999r. w sprawie I PKN 586/98 opubl. OSNP 2000/7/269).

Niespornym między stronami było, że powódka przekroczyła (o 1 dzień) termin do wystąpienia do sądu z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy, wnosząc jednocześnie o przywrócenie tego terminu. Możliwość taką przewiduje

przepis art. 265 k.p. Zgodnie z § 1 ww. przepisu - jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (§ 2).

Powódka T. W. swój wniosek o przywrócenie terminu do złożenia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, wskazała, że w dniu 28 grudnia 2014r. zmarł jej brat J. W.. Po śmierci brata, która miała miejsce w niedzielę, w poniedziałek w dniu 29 grudnia 2014r. załatwiała wszystkie sprawy pogrzebowe, w związku z czym pozew złożyła dopiero w dniu 30 grudnia 2014r. (w 8-ym dniu od dnia doręczenia pisma odmawiającego sprostowanie świadectwa pracy, co miało miejsce w dniu 22 grudnia 2014r.). Jako dowód powyższego, powódka złożyła skrócony odpis aktu zgonu brata, którego treść potwierdza twierdzenia powódki o fakcie i dacie śmierci brata. W ocenie Sądu okoliczności przywołane przez powódkę jako okoliczności uniemożliwiające jej zachowanie omawianego terminu jak najbardziej zasługują na uwzględnienie i powinny skutkować przywróceniem uchybionego terminu. Nieoczekiwana śmierć bliskiej osoby i konieczność podjęcia czynności organizacyjnych związanych z jej pogrzebem z pewnością powodują skutek w postaci wyłączenia danej osoby od podejmowania decyzji w sferze życia codziennego. Powódka nie musiała też decydować się na złożenie pozwu już w pierwszych dniach 7 – dniowego terminu i miała prawo czynność tę odłożyć na ostatni dzień tego terminu (a więc na dzień 29 grudnia 2014r.)

Pomimo przywrócenia terminu do wniesienia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, merytoryczna ocena żądania powódki skutkowałą oddaleniem powództwa.

Żądanie powódki dotyczyło sprostowania części świadectwa pracy traktującej o niewykorzystanym urlopie wypoczynkowym. Powódka domagała się, by w pkt 4. 1) świadectwa pracy wpisano liczbę dni urlopu niewykorzystanego za lata 2014 i poprzednie – w sumie 36.

W myśl przepisu art. 97 § 2 k.p. w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego.

Szczegółowo treść świadectwa pracy reguluje Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. 1996 nr 60 poz. 282).

W § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia wskazano, że w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące: urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy.

Treść tego przepisu precyzuje załącznik do ww. rozporządzenia w postaci Sposobu wypełnienia świadectwa pracy, stanowiącego również jego część normatywną, gdzie wskazano, iż w ust. 4 świadectwa pracy w pkt 1 pracodawca wskazuje wyłącznie liczbę dni i godzin urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy, wykorzystanego w naturze lub za które przysługuje ekwiwalent pieniężny; odrębnie wskazuje się liczbę dni i godzin urlopu wypoczynkowego, wykorzystanego przez pracownika do dnia ustania stosunku pracy, na podstawie art. 167² Kodeksu pracy.

W świadectwie pracy nie zamieszcza się zatem ogólnej liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w okresie zatrudnienia u danego pracodawcy, jak żąda tego w niniejszym postępowaniu powódka T. W.. Umieszcza się w nim jedynie zapis o liczbie dni i godzin urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku

kalendaryzowym, w którym ustaje stosunek pracy, wykorzystanego w naturze lub za które przysługuje ekwiwalent pieniężny. Niedopuszczalne jest zatem umieszczenie w świadectwie pracy informacji odnośnie uprawnień urlopowych przysługujących globalnie u danego pracodawcy. Powódce niespornie w roku ustania stosunku pracy w pozwanej spółce przysługiwało 24 dni urlopu (proporcjonalnie, ponieważ była ona zatrudniona do dnia 30 listopada 2014r.) i w sumie tylko o takiej ilości dni urlopu mógł stanowić pkt 4. 1) jej świadectwa pracy.

Żądanie pozwu w takim kształcie jak w niniejszej sprawie wynika z niezrozumienia istoty zapisu w świadectwie pracy dotyczącego przysługującego urlopu wypoczynkowego (wykorzystanego w naturze i przysługującego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop), lecz w roku zakończenia stosunku pracy danego pracownika. Zapis ten bowiem, zgodnie z intencją ustawodawcy, ma pełnić jedynie rolę informacyjną dla kolejnego pracodawcy, z którym pracownik nawiąże w tym samym roku kalendarzowym stosunek pracy na temat jego uprawnień urlopowych w tym roku. Zapis ten w żadnym razie nie może stanowić punktu wyjścia dla roszczeń pracownika o ekwiwalent za niewykorzystany urlop za cały okres zatrudnienia tego pracownika u danego pracodawcy, w tym także za okres przed przejściem go od innego pracodawcy w trybie art. 23(1) k.p. Świadectwo pracy ma jedynie charakter informacyjny, jest oświadczeniem wiedzy, nie jest źródłem roszczeń. Oddalenie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy z przyczyn opisanych powyżej nie wpływa na możliwość dochodzenia przez powódkę roszczenia o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, jeżeli stoi ona na stanowisku, iż takie roszczenie jej przysługuje.

Jednocześnie uznano, iż wobec tak sformułowanego żądania pozwu, zmierzającego do uzyskania konkretnego zapisu w treści świadectwa pracy, Sąd nie mógłby nakazać pozwanej spółce sprostowania świadectwa poprzez wskazanie w pkt 4. 1) świadectwa pracy ilości dni urlopu wypoczynkowego bądź przysługującego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop jedynie za rok, w którym ustał stosunek pracy stron, bowiem odmienne było żądanie pozwu. Żądanie sprostowania świadectwa pracy jest specyficzne, ponieważ strona, która z nim występuje zmierza do uzyskania świadectwa pracy o konkretnej wskazanej przez siebie treści. Gdyby dla przykładu pracownik domagał się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie w nim trybu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, to Sąd dokonując ustalenia, iż jego stosunek pracy rozwiązał się za porozumieniem stron, nie mógłby nakazać sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie w nim takiego trybu, lecz powinien powództwo oddalić.

Ustalenia faktyczne w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia zostały dokonane na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz w aktach osobowych powódki (m.in. świadectwo pracy, wniosek o jego sprostowanie, pismo odmawiające sprostowania), a także na podstawie przesłuchania prezes zarządu pozwanej spółki (...). Powódka nie została przesłuchana w sprawie w charakterze strony (pomimo jej przesłuchania informacyjnego) z uwagi na to, że wezwana na rozprawę w dniu 21 września 2016r. nie stawiała się bez żadnego usprawiedliwienia. Niemniej, przesłuchanie jej w charakterze strony nie było istotne, bowiem ostatecznie o rozstrzygnięciu sprawy zadecydowała ocena żądania powódki w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Pozwana była w toku postępowania reprezentowana przez adwokata. Opłaty za czynności adwokatów zostały uregulowane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), obowiązującym w dniu wytoczenia powództwa, przy czym z uwagi na przedmiot sprawy wysokość wynagrodzenia została ustalona, w oparciu odpowiednio o treść § 12 pkt 3 ww. rozporządzenia, na kwotę 60 zł.

Z:

1. (...).

2. (...) (...),

3. (...),

4. (...).

10.10.2016r.